

Forestil dig at få amputeret en del af din krop – på grund af sygdom, en ulykke eller et misbrug. Det er vilkåret for disse tre seje kvinder, der hver dag må undvære en fysisk del af sig selv. Men som med tiden – og masser af øvelse – har fået et godt liv.

Det er afgørende for Ea, at kommunen forsætter bevilger en protese, der gør det muligt for hende at leve sit liv, som hun vil.

Ea, Line og Camilla har mistet en legemsdel

”Lægen klappede på dynen og viste mig, at der ikke længere var noget”

Ea havde kræft som ung

Mistede højre ben

Jeg var 15 år, da jeg fik konstateret knoglekræft.

Jeg skulle sandsynligvis have amputeret benet, men lægen sagde også, at de kunne forsøge at redde det. De følgende tre år var jeg igennem 25 operationer og sad i kørestol. Til sidst fik jeg kvalme blot ved at være i nærheden af et hospital. Da jeg var 16 år, kom kræften tilbage, og man skulle finde ud af, om den ”kun” sad i musklerne eller også i knoglen. Jeg magtede ikke flere operationer, så jeg aftalte med lægerne, at nu kom jeg i markose, og så måtte de gøre, hvad der skulle til.

Da jeg vågnede, havde de taget benet. Først troede jeg, lægen lavede sjov, for jeg kunne stadig mærke min fod og mit ben. Han sagde, at det var fantomfølelser, klappede på dynen og viste mig, at der ikke var noget. Lige der var det en lettelse. Nu skulle jeg ikke igennem flere operationer og mere uvished. Det gav mig et utroligt gæpmod, at jeg ikke længere havde smerter. Efter årene i kørestol oplevede jeg et kæmpe drive i forhold til at lære alt det nye: stå på et ben, gå med krykker, gå op og ned ad trapper. Det var svært, men jeg kunne selv gøre noget for at komme fremad i livet.

Efter nogle måneder fik jeg en bonprotese. Men det krævede meget bare at have den på. Noget klor, noget svider, noget gør ondt. Men jeg kom i gang med at cykle, hvilket gav en enorm frihed. I de tidlige år

fyldte det meget at lære at gå, cykle og svømme. Først i mine mere modne år har jeg fundet overskuddet til også at sørge over den forlighed, jeg mistede. Dengang knoklede jeg på for at overleve og fik hele tiden at vide: ”Nej, hvor er du sej!” Først senere fik jeg mere fokus på at passe på mig selv.

Min protese er min bedste ven. Den står altid øverst på min to-do-liste. Nogen i min familie skal være meget syge, før de kommer for den. At have en protese er et ekstraarbejde. Jeg lader den op to gange om ugen, og almindeligtvis fungerer den upåklageligt, men nogle gange skal den justeres. Den kan også gå i stykker, og så får jeg et flænbet, nøjagtigt som når bilen er til service.

I ti år har jeg haft en protese med computerskærm. Det gør, at min krop og mine muskler bliver langt

Det gav mig et utroligt gæpmod, at jeg ikke længere havde smerter

mindre slidte. I sommer slog jeg min personlige rekord og gik 13,5 kilometer over en dag. Jeg var ikke engang udmattet om aftenen. Tidligere kunne jeg måske gå fem kilometer, og så var jeg udmattet. Men det fylder, at mit liv bygger på, at kommunen bevilger en god protese og bliver ved med det. Første gang fik jeg atslag på

Ea som 15-årig, inden hendes ben blev amputeret.

den avancerede protese. Først efter et års kamp, der endte med en stresssygdom, fik jeg det hjælpemiddel, der for mig føles livsvigtigt.

Benamputationen har ikke hindret mig i det, jeg drømte om. Jeg fik en uddannelse, fandt en motionsform, havde kajak, der passede til mig. Jeg blev gift og fik tre børn. Jeg har haft fokus på at gøre det, jeg gerne vil, selv om det kan være ubehageligt for eksempel at gå i svømmehal, hvor folk gløder. På et tidspunkt begyndte jeg at gå i kjoler og nederdele frem for at skjule protesen bag bukser.

Som ung var jeg optaget af blikke og vurderinger. Jeg kunne opleve fulde folk rabe ”gå ordentligt”, eller at der blev talt bag min ryg i svømmehallen: ”Gud, har du set hende der?” I dag når jeg stiger ud af min bil, får jeg af

og til bemærkninger som ”det er altså en handikap-plads.” Der må jeg svare: ”Ja, jeg har også et handikapkort.” Det er ubehageligt. Ellers møder jeg mange positive reaktioner. Sidst i svømmehallen spurgte en dame meget respektfuldt, og så fortæller jeg gerne.

Jeg kan gøre de ting, jeg gerne vil. At have kræft og få benet amputeret i en tidlig alder har været et arbejde, men har også givet mig erfaring, der svarer til det alledaglige. Det var for eksempel en kæmpe hjælp, da jeg fødte mit første barn. I sådanne situationer ved jeg, at min krop nok skal klare det. Jeg har afgjort en indre rædsel, jeg kan trække på.

Ea Eskildsen, 50 år
Hortonom samt indehaver af virksomheden Solomo, som tilbyder coaching og kurser for mennesker med fysisk handikap. Gift og mor til tre.